

ה"ת 62944/09/16 - א פ, בעצמו נגד מדינת ישראל - משטרת בנימין

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 62944-09-16 פ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: פל"א 315875/2016

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המבקשת א פ
בעצמו

נגד
המשיב
מדינת ישראל - משטרת בנימין

החלטה

לפניי מספר בקשות שהגיש מר פ (להלן - **המבקש**) נגד תחנת בנימין של משטרת ישראל (להלן - **המשיבה**), אשר הוגשו כולן במסגרת תיק החזרת תפוס.

רקע

המבקש גרוש ולו ילד קטין מנישואיו שהסתיימו. בין הצדדים התנהל הליך בבית המשפט למשפחה בפתח תקווה, שבמסגרתו ניתן פסק דין משלים ביום 20.7.2016 הקובע משמורת משותפת, ומתיר לגרושתו לשעבר של המבקש, לעבור להתגורר בישוב X עם בנם המשותף על סמך המלצות תסקיר גורמי הרווחה (פסק הדין מצוי בתיק החקירה).

המבקש טוען כי באותה עת לא התראה עם בנו מספר שבועות.

ביום 22.7.2017 הגיע המבקש לישוב X בלוויית שלושה אנשים, מהם שני צלמי עיתונות זרים, שצילמו את המבקש לסרט תיעודי על אודות קשייהם של אבות גרושים בישראל (הודעותיהם של השלושה בתיק החקירה וכן כפי שעולה מהסרטונים שצירף המבקש). המבקש ניסה לאתר את מקום מגוריה של גרושתו, ומשאתר את רכבה, התדפק על דלתות בתים הסמוכים לרכב, הציג לעוברים ושבים את תמונת ילדו, כל זאת על-מנת לנסות לאתר במדויק את מקום מגוריה, על-מנת שיוכל להיפגש עם ילדו בהתאם להסדרי הראיה.

באותן נסיבות, הגיע המבקש לבית משפחת ג', דפק בדלת אז פתחה לו הגב' מ"ג. המבקש הציג לה את התמונה, ומשראתה זו את האנשים שנלוו למבקש על מצלמותיהם, סירבה לשתף עמו פעולה וסגרה את הדלת (הודעת מ"ג מיום 22.7.2016, ש' 1-7). המבקש הקיף את בית משפט ג', ומצא במפלס התחתון צעצועים שזיהה כשייכים לבנו. אז עלה שוב למפלס הרחוב, וכשביקש להיכנס לחצר הבית על-מנת לשוחח שוב עם בני משפחת ג', השער היה סגור. בעלה של ג', י"ג, יצא לפגוש במבקש, והשניים שוחחו, כל אחד מצדו האחר של השער, מבלי שהמבקש נכנס לחצר. התפתח ויכוח

עמוד 1

בין השניים על רקע נוכחותם של הצלמים ודרישתו של י"ג מהמבקש לחדול מהצילום שלו ושל ילדיו הקטינים שנכחו באירוע באותו זמן (הדבר עולה מהסרטונים שצירף המבקש). י"ג הזעיק את רכז הביטחון של הישוב, ובהמשך גם את המשטרה.

למקום הגיע השוטר שי דוד (להלן - שי). המבקש דרש מן השוטר להזדהות, וזה הציג לו תעודת שוטר. המבקש ביקש לצלם את התעודה אך השוטר סירב אך מסר לו את המס' האישי שלו. בין השניים התגלע ויכוח, האם השוטר אכן הזדהה לפניו אם לא, ועל רקע זה לא השיב המבקש לשאלות השוטר (הדברים עולים הן מהסרטונים שצירף המבקש והן מדו"ח הפעולה של השוטר שי דוד).

בשל כך, הזעיק השוטר שי את הקצין התורן דודי ישראלי (להלן - ישראלי), ועיכב את המבקש. בהמשך הגיע השוטר אהוד ג'ובני (להלן - ג'ובאני) (דו"ח הפעולה שכתב) ועצר את המבקש. בעת המעצר השתתפו גם השוטר שי והקצין ישראלי, ומשסירב המבקש להיפרד מהטלפון שלו, חטף אותו מידיו ישראלי (דו"חות פעולה שי וישראלי). שלושת אנשי המשטרה מציינים בדו"חות הפעולה כי המבקש הטיח בהם אמירות מעליבות ואיים עליהם.

מדו"חות הפעולה של ישראלי וג'ובאני עולה, כי הם שוחחו עם גרושת המבקש בשטח, טרם מעצרו, וזו סיפרה להם על אודות הסכם הגירושין, הסדרי הראיה ופסק הדין שניתן אך ימים ספורים קודם לכן, וכן טענה כי בין השניים מתנהלת חקירה על אלימות הדדית במשטרת פתח תקווה.

בשום דו"ח או הודעה שנגבתה במסגרת החקירה, אין אזכור לאלימות שנקט המבקש. הגב' מ"ג (בעלת הבית ב X) סיפרה בהודעתה, כי המשיב לא נקט אלימות כלשהי ולא ניסה להיכנס בכוח לביתם (ש' 15), אך טוענת כי הסתייגה ממנו בשל הטענות שהטיח בה ובבעלה, כאילו הם מסייעים לחטיפת ילדים. לא רק זאת, אלא שבמכתב שנחזה להיות חתום על-ידי הגב' מ"ג מיום 27.10.2016 עולה כי:

"האירוע עצמו בעיקר היה מפתיע אך לא אלים. בעיקר הייתי נסערת מהעובדה שפתחתי את הדלת ועמדו מולי שני אנשים שאני לא מכירה עם מצלמה ומהאמירה של א (המבקש) שהילד חטוף. א פ (המבקש) לא נקט נגדנו באלימות, לא איים ולא הייתה לאירוע המתייחס אלי ואל בעלי סיבה להציג את האירוע כאילו האירוע היה אלים... לאחר מכן הבנתי ממנו שהוא בסך הכול דפק בדלת וניסה לאתר את בנו".

יצוין, כי המבקש טוען כי זכה להתנהגות אלימה ומבזה מצד השוטרים כל עת מגעיו עם המשטרה ובמהלך מעצרו, טענות שהועלו אחר-כך בדיון המעצר.

לאחר שהודע למבקש על מעצרו, הוא הובא לבית משפט השלום בירושלים לדין בהארכת מעצרו, ביום 23.7.2016, והדיון התקיים לפני חברי, כב' סגן הנשיא השופט רובין (כתוארו אז). כב' השופט רובין קבע בהחלטתו בסיום הדיון כך:

"מעיון בתיק החקירה עולה כי יש חשד סביר כנגד המשיב.
אינני מתרשם שיש עילת מעצר בעוצמה חזקה המחייבת מעצר.
העבירות של הסגת גבול והעלבת עובד ציבור לא מצדיקות מעצר.
העבירה של איומים יכולה להקים עילת מעצר בשל מסוכנות אולם אני סבור שנוכח עברו הנקי
של המשיב, ניתן היה לאיין את המסוכנות על ידי שחרור לחלופה מתאימה.
אין בכוונתי להיכנס להסדר הראיה במסגרת הליך המעצר, יחד עם זאת במסגרת תנאי
השחרור אורה על הרחקה למספר ימים, דבר שיאפשר למי מבני הזוג להגיש כל בקשה שניתן
להגיש לבית המשפט המתאים".

על-כן שוחרר המבקש בתנאי הרחקה מהישוב X ומגרושתו עד ליום 27.7.2016 ותנאים נוספים. המשיבה ביקשה לעכב את ביצוע ההחלטה עד למחרת, וכך היה, אך קצין החקירות הודיע בשעות הלילה, כי המשיבה לא תערור על ההחלטה, והמבקש שוחרר (הדברים עולים מפרוטוקול הדיון במ"י 39607-07-16 ומהודעה על אי-הגשת ערר שבתיק החקירה).

הבקשות שלפני

המבקש הגיש לבית המשפט במסגרת התיק הנוכחי שלוש בקשות:

האחת להחזרת תפוסים - שני פלאפונים וסך של ₪ 605;

השניה, חיוב המשיבה בהוצאות בגין טענתו למעצר שווא;

השלישית, בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט על כך שהחלטתי לעניין החזרת התפוסים לא בוצעה.

ביום 28.2.2017 התקיים דיון שבו שטח המבקש טענותיו וכך גם עשה נציג המשיבה.

אשר לבקשה להחזרת תפוסים

במהלך הדיון, הוחזרו למשיב שני הטלפונים שנתפסו בעת מעצרו (עמ' 2 לפרוטוקול). המבקש התלונן על כך שמסכו של אחד מהטלפונים היה שבור בעת שקיבלו, בניגוד למצבו בטרם נעצר.

אשר לכספים - המבקש טוען כי נתפס עליו סכום של ₪ 605 בעת מעצרו, והכסף לא הועבר לשב"ס. ממזכר שכתב השוטר אופיר גריף (להלן - **גריף**) עולה, כי הוא שלווה את המבקש מנקודת המשטרה לבית המעצר בירושלים עת נקלט על-ידי שב"ס. מהמזכר עולה כי עוד בהיותם בנקודת המשטרה, הבחין גריף בתיקו של המבקש, לקחו עמו אל התא בו שהה מבקש, שם בוצע חיפוש על גופו של המבקש ובתיקו. נטען כי בארנק היו שטרות של כסף. הארנק ניתן למבקש אשר ספר את השטרות והכניסם בחזרה לארנק וביקש, כי הארנק והתיק יישמרו אצל השוטרים. השוטר גריף

מציין, כי בעת ספירת הכסף המבקש לא טען דבר, ורק בדרך לבית המעצר טען שנגנבו לו 400 ₪ ואחר כך שינה גרסה וטען כי נגנבו לו 600 ₪. לטענת השוטר גריף, בעת הגיעם לבית המעצר, ביקש מן המבקש לספור יחד את הכסף על-מנת להכניס לפיקדון, אך זה לא שיתף פעולה וטען כי לא מאמין למשטרה ושהמשטרה "שקרנים". גריף מציין, כי לאחר ספירה נמצאו בארנק 2,634 ₪ ו-40 א"ג.

יצוין, כי בעת הדיון הוגשה קבלה של "פירוט רכוש וכספי האסיר/העציר", שמהווה למעשה תיאור הרכוש שנקלט בעת קליטתו של המבקש בשב"ס, אך לא מצוין בה סכום כסף כלשהוא אלא "ארנק" בלבד בסעיף 8. בתחתית המסמך נכתב על-ידי המבקש כי "אני קיבלתי בחוסר של השוטר שב"ס".

בנסיבות אלו ועל-סמך החומר האמור, לא עלה בידי המבקש להוכיח ברמה הנדרשת (מאזן ההסתברויות), כי אכן קיבל חזרה פחות כסף לאחר שחרורו, מאשר היה בארנקו טרם מעצרו.

יצוין כי על פניו, המבקש כלל לא שיתף פעולה ולו ברמה המינימלית עם המשטרה - לא בעת שהגיע השוטר שי לזירת האירוע, לא בעת חקירתו במשטרה, במסגרתה הטיח טענות קשות נגד השוטרים (בתיק החקירה), ואף לא בעת העברתו מידי המשטרה לידי השב"ס (מזכרו של גריף). סירובו של המבקש להשתתף בספירת הכסף בעת קליטתו בשב"ס, כפי שעולה ממזכרו של גריף, פועלת לחובתו, בכל הנוגע ליכולתו להוכיח כי אכן לא קיבל חזרה את כל כספו.

בקשה לחייב את המשטרה בגין מעצר שווא

דין בקשה זו להידחות.

במסגרת הדיונית בה אנו נמצאים, אינני יושב כערכאת ערעור על החלטת כב' השופט רובין בתיק המעצר. משעה שקבע כב' השופט רובין קיומו של חשד סביר נגד המבקש בעת מעצרו, לא ניתן להגיע למסקנה כי מדובר במעצר שווא. בית המשפט אף עמד על כך בהחלטתו שעה שקבע, כי

"העבירה של איומים **יכולה להקים עילת מעצר בשל מסוכנות** אולם אני סבור שנוכח עברו הנקי של המשיב, ניתן היה לאיין את המסוכנות על ידי שחרור לחלופה מתאימה (ההדגשה שלי)".

לכך יש להוסיף את הרושם העולה מהסרטונים שצירף המבקש בעצמו, כי בעת האירוע, עת הגיע לזירה ב X השוטר שי דוד, המבקש התעמת עמו ודרש ממנו במפגיע להזדהות מספר פעמים, על אף שהשוטר אף מסר לו ידנית את הארנק שבו התיעוד המזהה שלו ואף הכתיב למבקש את מספרו האישי, אך זה לא רשם אותו בהיעדר עט, אף שניסה לעשות כן, כפי שניתן להתרשם מהסרטון, על-גבי הטלפון הנייד שהיה ברשותו. כשביקש המבקש לצלם את תעודת השוטר, השוטר סירב לאפשר זאת, או-אז התפתח ויכוח מתמשך בין השניים, שלא ברורה לי תוחלתו. על-פניו, השוטר שי יצא ידי

חובתו להזדהות בפני המבקש, עת נתבקש לעשות כן ואף הפגין סבלנות רבה כלפי המבקש.

יוער, כי לפני כב' השופט רובין ואף לפני המשטרה, לא היה בנמצא מכתבה של הגב' מ"ג, שתיארה את האירוע כפי שחוותה אותו, **ממנו עולה חד-משמעית כי לא הייתה הסגת גבול מצדו של המשיב**. מכתב זה נכתב רק כשלושה חודשים לאחר האירוע, באוקטובר 2016, והוגש על-ידי המבקש בהליך שלפניי ולא לפני כן. ייתכן שלו היה המכתב מצוי לפני המשטרה ובית המשפט בעת מתן ההחלטה בדיון המעצר, התוצאה הייתה אחרת, ואולם אין מקום לשקלל זאת במכלול הנתונים, כאשר נתון זה לא עמד לביקורת בשעת מתן ההחלטה "בזמן אמת".

בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט

לנוכח התוצאות אליהן הגעתי ביחס לשתי הבקשות הראשונות, ולנוכח העובדה שהפלאפונים הוחזרו למבקש, לא מצאתי כי החלטותי בוזו.

בנוסף יצוין, כי בקשתו של המבקש להחזרת תפוסים שנפתחה ביום 27.9.2017, הועברה ליחידת משטרת בנימין מיד בסמוך לאחר מכן, וכבר ביום 29.9.2016 הודיעה התחנה כי התיק עבר לתביעות ש"י. בהחלטתי מיום 6.10.2016 הוריתי לתביעות ש"י להגיב עד ליום 20.10.2017. בתיק בית המשפט לא מצויה תגובה כזו, דבר שגרר מתן החלטות נוספות. ואולם בתיק החקירה עולה כי יחידת תביעות ש"י הגיבה במועד, ביום 20.10.2016 ובתיק אף קיים אישור משלוח פקס לבית המשפט. ככל הנראה מחמת תקלה, בין אם בתביעה ובין אם בבית המשפט, המסמך לא התקבל ולא נסרק לתיק.

משסברתי על סמך האמור כי לא ניתנו תגובות, חייבתי את משטרת בנימין להחזיר את התפוסים למבקש. ואולם בתגובת משטרת בנימין מיום 22.2.2017 נטען, כי התחנה כלל לא קיבלה את החלטותי או את בקשותיו של המשיב, ולכן לא התעלמה מהן אלא כלל לא היתה מודעת אליהן.

בנסיבות אלו, ניתן לומר שרצף של תקלות גרם להיעדר התגובה, ולא התעמלות מכוונת של המשטרה.

סוף דבר. לא מצאתי להיעתר לבקשותיו של המבקש, ולכן אני דוחה אותן.

המזכירות תשלח החלטתי למבקש ולמשיבה (משטרת בנימין) וכן לתביעות ש"י.

בנוסף, המזכירות מתבקשת להודיע החלטתי למבקש טלפונית והיא מתבקשת להודיעו כי הוא רשאי להגיע לקבל חזרה את הדיסק שמסר לעיוני.

כמו-כן, על המזכירות לבקש ממשטרת בנימין לשלוח נציג לקחת את תיק החקירה המצוי בלשכתי.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, בהעדר הצדדים.